

הברווזון

המפואר

פעם ידע כל ילד את הסיפור על הברווזון המכוער. היום יודע כל ילד את הסיפור על הברווזון המפואר. פעם היה הברווזון כרוזון, והופיע בסיפורי-ילדים.

היום הברווזון הוא מטוס-קרב, ומופיע ב-שחקים.

קידמה, יעני.

בכלל, הקידמה כל-כך התקדמה, עד שהיום כל כלי-הנשק הם ילדותיים כל-כך, חמודים כל-כך, מתוקים כל-כך.

למיל הלאנם, למשל, יש פצצונות, איזה חמש מאות כאלו מוצקאלאך.

ולכפיר יש כרוזון, וגם הוא חמוד ומתוק כמו שאר ילדיו בעלי-החיים הפוצקאלאך.

ויש גם כפיר עם שפמון, מין צ'רלי צ'פלין של השחקים, שמטייל לו בשמיים עם מקל קטן ומצחק את כל הילדים הויסקאלאך.

וגם כנפונים-חמודונים וטילונים-מתוקונים ופגזונים-חביבונים.

וולט דיסני ילד על ידם.

כי ככה זה הקידמה — אף ילד לא רוצה את הברווזון המכוער מהכיצה האפורה. כל הילדים רוצים את הברווזון המפואר מהשמיים התכולים.

והכי-הכי נחמד יהיה, כשמטוסי הקוציניו

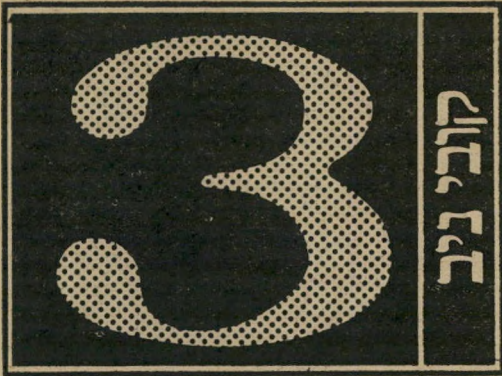

דעת הביקורת

סימפוניית קולות ומר-אות אדירה של כלי טיס סולנים ושל מקהלות מנועי סילון, מהיריות אה"מים, ה"משופם" פנה ימינה. פנה שכאלה — הציג לראווה את חמיקיו הבנהקים כמו בתחרות מלכת היופי

מעריב

ידיעות אחרונות

עם מיתקן המוציניו יטילו את פצצות-הפוציניו. ואז, במקום „באתי-ראיתי-ניצחתי,“ יכתבו בכותרות העיתונים „קוציניו-מוציניו-פוציניו.“

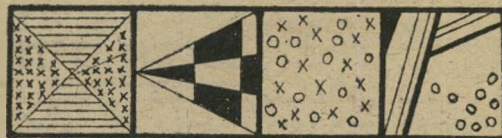
לבחן

אינטליגנציה

לשפיה שלפניכם נתלשו חשקרות כריבוץ התחתון מימין

פמנו בעינוך פביב הריבוץ המתאים לשפיה התלוש

א ב ג ד

אי אפשר לתקן את השטיח התלוש.

יפה. עכשיו נכו לענות על השאלות הבאות :
1. מדוע לא פורסמה בשום עיתון חקירה על מלכי מודעות השפיהים ?

כי אז היו העיתונים מפסידים עמודי מודעות ששוויים הרבה כסף.

נכון. יפה מאד.

2. ומה עם השירות לקוראים ?

מה עם השירות לקוראים ?

נכון, גם זה נכון. יפה מאד, כאמת יפה.

3. ואיך תיראה עכשיו „כבוטק" ?

דניאל פאר יספור ניירות-טואלט, נורית ארד תבי דוק תקן של מלח, וגדעון רייכר יבקש שנעזור למיש" טרה למצוא רוצחים.

כל הכבוד. ממש יפה. כהחלט כל הכבוד.

אתם רואים — שוב ניצחתם.

אתם מאזינים לגל הקק

תאונה, פקקי-תנועה, פקקי-חשמל, פקקי-בק-בוקים ופקקים לפורים. שירות לציבור.

אבל בזאת, כך שמעתי, לא אמרו ב„גלי צה"ל" את המילה האחרונה. לקראת תיכ-נון החורף הם עומדים לשדר תוכנית, חד-שה, תוכנית חדישה, תוכנית נפלאה, תוכ-נית יומית —

תוכנית על מצב בתי-השימוש הציבוריים בשעות הלחץ.

אלפי כתבים צעירים ונמרצים ידווחו מעל ומתוך האסלות, מאחרי ומלפני המשתנות — על התורים, התפוסה, הלחץ, התנועה, הני-קיון, הריח, האווירה, הכתובות, הזרימה, השטיפה, הסתימות — ויכסו את הבעייה מכל זווית אפשרית.

„פרררררררר" תפתח הקריינית הסכ-סית בצרידות, „אתם מאזינים לגל הקק של גלי צה"ל" ותשים תקליט שובב לפתיחה.

עוד שירות לציבור.

והכל בזכות התחרות.

התחרות, כך לימדו אותנו, מביאה להי-שגים.

התחרות, כך אמרו לנו, היא תמיד לטו-בת הציבור.

ועכשיו גם לי יש סיפור שמאשר את זה אחת ולתמיד —

ב„גל הקל" של „שידורי ישראל" יש תוכ-

כתבנו מדווח ערכנית מוירת החירכון

נית מאד פופולארית, שקוראים לה „שירים ושערים". המון כתבים יושבים בשבת בכל מיגרשי-הכדורגל, ומדווחים על כל וולה, פאול, פנדל, קרן, גול, בננה, פילפל ומלמי-ליאו.

שירות לציבור.

אבל ב„גלי צה"ל" לא ידעו מה לע-שות — בעניין הזה „שידורי ישראל" דפקו אותם. לא התייחסו חכמי צה"ל, ישבו שלו-שה ימים ושלושה לילות וחשבו, ולבסוף מצאו —

עשו תוכנית בצהרי יום ו' על מצב התנועה בארץ, וגם שם מבריק נתנו לה — „גלגלי צה"ל".

וכך, כל יום שישי בצהריים יושבים המון כתבים — אחד בהליקופטר, אחד בתחנת-מישטרה, אחד בתוך רמזור, אחד בתור טייער, אחד מחופש למעבר-חצייה — ומדו-חים על כל פנצ'ר, זקנה דרוסה, וינקר מקול-קל, מרחן, תאונה, צילצול במנוע, כימעט-

מערכון סאטירי בענייני דיומא

א' סוסע עם חברתו ב'. חם הולכים יד ביד. נכנס ג'.

ג': (מופתע) מה, אתם מחזיקים ידיים ? א': כן, מה יש ? אתה לא מחזיק ידיים עם החברה שלך ?

ג': לא.

ב': למה לא ?

ג': אתם יודעים כמה עולה היום להחזיק יד ? ! (צחוק).

ג': תגידי, זאת יד ראשונה או שנייה ?

א': (מצביע על ב') זאת ? בקושי יד חמי-שית ! (הרבה צחוק).

וכן הלאה.